

PRACTISCH OCCULTISME

HOOFDSTUK XV.

K R A C H T V E L D E N .

Nu wij hebben gezien hoe er uitstralingen en dus ook krachten kunnen bestaan, gaan we ons realiseren, dat krachtvelden moeten worden gevormd. Een krachtveld zal bestaan uit alle factoren van kracht, die geconcentreerd of gericht zijn op één enkel punt. Nu is er altijd voor de vorming van een krachtveld een directe concentratie nodig. Deze directe concentratie zal de eigen uitstraling van de mens en - gezien zijn wilsoverwicht - vaak ook een deel van de uitstralingen van magische waarde in de omgeving aantrekken op één enkel doel of op één enkel gebied.

Een dergelijk krachtveld nu kan zeer verschillende werkingen en mogelijkheden in zich dragen. Iets hebben wij daarvan misschien reeds gezien, toen wij spraken over de planchette en over kruis-en-bord. Ik zou echter vanavond - juist omdat dergelijke krachtvelden eenvoudig kunnen worden geproduceerd en tevens vaak zeer ruime toepassingsmogelijkheden bieden - wat nader willen ingaan op de geaardheid van die krachtvelden, de wijze waarop zij tot stand kunnen worden gebracht en kunnen worden gebruikt. Ik ben mij ervan bewust, dat niet alle door mij genoemde gebruiksmethoden voor u onmiddellijk van toepassing zijn. U gelieve ze dan ook te beschouwen als een voorbeeld van wat er met een krachtveld kan worden gedaan en daarmee ook als aanleiding om uw eigen experimenten met krachtvelden te richten volgens de in de voorbeelden mede uitgedrukte gebruiksaanwijzingen.

Allereerst kennen wij het z.g. communaal krachtveld.

Een communaal krachtveld ontstaat, wanneer een aantal mensen bijeen is met één algemeen gedeelde wens, emotie, verlangen of belangstelling. Dit impliceert, dat zo'n krachtveld ook daar kan ontstaan, waar mensen hetzelfde voelen, b.v. theaters, bioscopen, voetbalvelden, publieke bijeenkomsten, lezingen e.d. Normalerweise wordt er van deze krachtvelden weinig of geen gebruik gemaakt, omdat daarin geen bepaalde intentie wordt gelegd. Indien wij echter bewust van zo'n krachtveld gebruik willen maken, dan kunnen wij als volgt te werk gaan:

Wat wij nodig hebben is een aandachtige, geconcentreerd gerichte groep. Zolang luidruchtigheid, die niet direct in verband staat met een punt van concentratie optreedt, zullen wij beter doen niet te werken. Zodra de spanning er is, kunnen wij in gedachten een scherp gericht beeld uitzenden. Wij realiseren ons, dat wij één blijven met de spanning van de groep. Naarmate wij ons doel duidelijker omschrijven, zal een groot gedeelte van de kracht, die dus onbewust door de groep wordt gegenereerd, gestalte aannemen en daarmee kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van hetgeen wij willen.

De meest bekende voorbeelden hiervan zijn helaas niet die uit theater en bioscopen. Maar ik zou er toch op willen wijzen, dat wij in plaatsen als b.v. Lourdes (bedevaartsplaatsen) horen van vele wonderen en van onverwachte en wonderlijke gebeurtenissen; dat wij van dergelijke verschijnselen horen in bepaalde

kerken, waar men met spanning wacht op b.v. het vloeibaar worden van het bloed van de H. Januarius. Dergelijke spanningen hebben in zichzelf een gerichtheid, zodat in het bedevaartsoord meestal een genezing geschiedt of b.v. het bloed inderdaad vloeibaar wordt.

Indien wij echter beseffen, dat hetzelfde kan worden bereikt met de algemene kracht, die op elke plaats van publieke samenkomst aanwezig is, dan kunnen wij, als wij b.v. een proefpersoon hebben, die wij willen genezen of helpen, deze eenvoudig meenemen naar een bijeenkomst, lezing, theater of wat anders, waarvan we bijna zeker zijn dat er vele momenten van concentratie en grote spanning zullen zijn.

Gedurende het eerste optreden trachten wij aan te voelen hoe de sfeer, de mentaliteit a.h.w., daar is. Als daarna hernieuwd de stilte, de geboeidheid intreedt, concentreren wij ons op onze proefpersoon en omschrijven het doel. Tot verwondering van velen zal dan blijken, dat er inderdaad ook gedurende een eenvoudige lezing, in een bioscoop, bij een voetbalwedstrijd dezelfde mirakelen kunnen gebeuren als b.v. bij gebedsgenezingsdiensten e.d.

De communale velden hebben echter één nadeel: zij zijn niet gesloten. De sterke wil en de sterke concentratie kan misschien een vierde tot een vijfde deel aan het beoogde doel dienstbaar maken. Verder zou bij een grote krachtinspanning door verscheidene personen bewust in zo'n omgeving gedaan, bij velen een soort uitputting, een soort vermoeidheid kunnen optreden, die enige tijd aanhoudt. Wij zullen daarom voor werkelijk grote magische intenties van dergelijke bijeenkomsten bij voorkeur geen gebruik maken. Wel voor kleinere zaken, die van belang zij, en eventueel - indien dat ons noodzakelijk lijkt - voor het ontvangen van de nodige kracht, ook voor onszelf.

De tweede soort velden wordt meer bewust gegenereerd. Zij kan het resultaat zijn van b.v. bidden of mediteren. Hier spreken wij van een statisch veld. Het veld zelf is namelijk gelijkblijvend. Een communaal veld is dat zelden. Een statisch veld is praktisch gelijkblijvend, omdat ook de emotie van de groep een ongeveer gelijke is. Hier hebben wij wel te maken met een begrensd en daarmee ook beter bruikbaar veld; maar ook hier kunnen wij de ontlading slechts op een enkel punt richten.

Wanneer wij deel zijn van de groep (en dat is in dit geval noodzakelijk), zullen wij de meditatie of het gebed met de groep moeten volbrengen. Zijn wij van plan dergelijke acties te ondernemen, dan zullen wij ons van tevoren een voorstelling moeten maken van hetgeen wij tot stand willen brengen en de wijze, waarop wij ons dit voorstellen. Hier is het belangrijker dan in het eerste geval, dat er een zeer nauwkeurige voorstelling wordt gemaakt. Deze behoeft niet te stroken met de feiten, maar zij moet een volledige, uitgebeelde omschrijving zijn van het doel, dat men zich stelt. Als er dan bij die meditatie een ogenblik van stille overpeinzing of een pauze intreedt, terwijl men voelt dat er sfeer is, dan bouwt men het voor het "ik" reeds gerealiseerde beeld sterk in zichzelf op en verbindt daaraan een wilsacte. Daar het veld - al is het statisch - van een veel grotere homogeniteit en intensiteit is dan een communaal veld, kunnen wij het in dit geval ook projecteren op redelijke afstand. Het is niet mogelijk met deze kracht iemand aan de andere kant van de wereld te bereiken; maar binnen een straal van ongeveer 50 km vanaf het punt van uitgang zou men over het algemeen zeer redelijke resultaten krijgen. Dit laatste mag ik misschien even verduidelijken.

De voorstelling van afstand is hier in onze benadering van het probleem nog van te veel invloed. Als wij de afstand volledig kunnen negeren, zal deze beperking van werkingsafstand dus niet bestaan. De doorsnee-mens echter, blijft zich half-bewust (of onderbewust) op de grote afstand baseren. En daar afstand betekent: verzwakking van kracht, zal buiten de door mij genoemde straal gewoonlijk geen groot resultaat worden bereikt.

Dan hebben we een derde vorm van krachtveld, dat wij meestal omschrijven als het z.g. roterend veld.

Een roterend veld zien wij b.v. optreden in een kring, waar men zoals hier in een enigszins cirkelvorm (althans in een gesloten keten) heeft plaats genomen. Men kan deze werking vaak versterken door het handcontact of de gesloten keten, waardoor bepaalde fluïdieke krachten dus ook veel sterker kunnen worden overgedragen. Wat er in feite ontstaat, doet denken aan een soort draaikolk. Daarin is de bewegingsintensiteit bij de leden van de kring het grootst en buiten de kring praktisch niet meer merkbaar.

We hebben hier te maken met een veld, waarin alle kracht voortdurend in beweging is. Wanneer wij een afleidingspunt scheppen - hetzij bij de aanwezigheid of elders - dan krijgen wij een bewegende kracht, die haar totale stuwingsrichting op het punt van werking. Afstandsbeperkingen spelen hier geen rol. Dergelijke werkingen kunnen van zuiver geneeskundige aard zijn. Ze kunnen echter even goed een andere, soms meer magische betekenis hebben.

Dan krijgen wij het z.g. mengingsveld.

Een mengingsveld ontstaat altijd, indien er sprake is van een gemeenschappelijke actie. Een voorbeeld daarvan kunt u zien bij een voetbalteam, dat zeer goed op elkaar is ingespeeld en gezamenlijk gegrepen is door een en hetzelfde verlangen tot winnen. Wij zien dan niet alleen dat de leden a.h.w. voorvoelen waar de bal terecht zal komen of waar de medespelers op een bepaald moment zullen zijn, maar wij ontdekken ook dat zij gemiddeld een grotere snelheid dan normaal ontwikkelen. Wij zien, dat hun functie veel logischer is dan eigenlijk kan worden verwacht. Onder dergelijke omstandigheden zal b.v. een vierderangs team een wedstrijd kunnen spelen, die eigenlijk in de topklasse thuishoort.

Dit is slechts een voorbeeld. Maar hoe vaak komt het niet voor, dat mensen gezamenlijk actief zijn. Als deze activiteit alleen de actie ten doel heeft, dan zal zij daarin bepaalde elementen kunnen wekken, inderdaad. Er kan daardoor een verandering van betekenis plaats hebben. Maar verder gaat dit niet. Indien echter de actie met een zeer bepaald, buiten de actie en de actieven liggend doel wordt gevoerd, dan kan de totaliteit van gevoel van eenheid en energie, optredende in de actie, worden geprojecteerd in praktisch elke vorm en daarbij uitstijgen boven het astrale vlak en het vlak van levenskracht. Een dergelijke activiteit kan dus tot in hogere sferen reiken, kan de reflexwerkingen vanuit hogere sferen tot stand brengen en heel dikwijls dienen als het begin van een lawine van kracht, die door mensen eenvoudig niet is voort te brengen. U zult begrijpen, dat deze velden alle tezamen wel enige mogelijkheden bieden.

Nu moeten wij daarbij echter ook rekening houden met het menselijk denken en voorstellingsvermogen. Als ik iets exceptioneels wens, iets wat voor mijn denken zeer bijzonder is, dan zal ik gebruik moeten maken van een veld, dat eveneens volgens mij van bijzondere geaardheid is. Het is niet voldoende eenvoudig een b.v. meditatief veld te vormen en dan een gedachte te projecteren. Ik moet komen tot een meditatie, die ook voor mij een zeer speciaal karakter heeft. Ik moet er een bijzondere betekenis aan toekennen. De beleving moet een zeer bijzondere zijn. Zonder dat kan ik niet komen tot de maximale gerichtheid. Men zou daarbij kunnen opmerken, dat degeen, die richting geeft aan een veld, gelijktijdig geheel deel moet zijn van het veld. En daar ligt iets in, dat een nadere beschouwing - ook voor de praktische occultist - waard is.

Als ik mij vereenzelvig met iets, dan kan het totaal van mijn wil en eigenschappen in dat andere worden overgedragen. Dat is stoffelijk uit te voeren. Wij zien die wetten van vereenzelviging en overdrachtelijkheid bij zeer vele, vaak primitief magische begrippen, maar ook bij bepaalde sacramenten. Dit overdrachtelijkheidsbegrip zien wij b.v. in de katholieke kerk bij de H. Communie. Elders zien wij dit bij de doop en ook in de wijze, waarop men bepaalde acties volbrengt: b.v. de zevenvoudige omganging rond de Kaaba in Mekka. Hier is dus sprake van een opgaan in het geheel. Door dit opgaan, waarbij ik mijzelf niet meer als één afzonderlijke eenheid beschouw, word ik - daar de anderen over het

algemeen die intentie niet of niet zo sterk hebben als ik - de feitelijke persoonlijkheid van het veld.

Er is een kracht. Wanneer ik in die kracht een persoonlijkheid wil stellen, wordt zij een handelingsbekwaam wezen; en wel handelingsbekwaam tenminste op het niveau, waarop het veld wordt georigineerd. Daarin ligt dus een zeer belangrijk deel van alle pogingen om gemeenschappelijk via samenkomsten bovennatuurlijke waarden te bereiken of paranormale resultaten tot stand te brengen.

Als u te maken hebt - om nog een voorbeeld te geven - met een z.g. psychometrist, dan zult u ontdekken dat op sommige avonden een buitengewoon goed resultaat wordt bereikt, terwijl op andere avonden het resultaat van dezelfde psychometrist in feite maar ternauwernood voldoende kan worden genoemd. Gaat u na wat de oorzaak daarvan is, dan zult u zien, dat deze ligt in de sfeer van de bijeenkomst of van de zaal. De psychometrist werkt nl. niet alleen met de voorwerpen; hij werkt met het totale veld, dat zijn gehoor genereert. Het is duidelijk, dat naarmate het veld sterker en geconcentreerder is de vertolker van bepaalde trillingen in voorwerpen tot meer definitieve en meer omvattende uitspraken komt.

Voor ons houdt dit in, dat ook wij - als wij deel zijn van een veld - daarvoor onze bekwaamheden a.h.w. verveelvoudigd zien worden. Het typische is daarbij, dat dit niets te maken heeft met weten of begrip. Ik behoeft de dingen niet te weten. Wanneer het veld als zodanig in staat is om de kracht te geven en de afstemming van deze kracht is goed, dan volgt daaruit het weten. Wij krijgen dan te maken met volledig intuïtieve handelingen, waardoor - om maar weer een voorbeeld te geven - ingewikkelde reparaties door leken goed kunnen worden verricht. Taken, die door een leek schijnbaar niet te volbrengen zijn, worden vaak feilloos uitgevoerd. Ik herinner u aan een klein mannetje, dat nooit in zijn leven had gevlogen en als passagier van een vliegtuig de besturing daarvan overnam, toen door een ongeval de voorruit werd verbrijzeld en beide piloten niet in staat waren tot ingrijpen. (Het was een klein vliegtuig. Ik meen type D.C. 6.) Hij heeft dit vliegtuig niet alleen 150 km door de lucht juist naar zijn basis geleid, maar hij maakte een uitstekende driepuntslanding. Niemand heeft begrepen hoe dat kon. Maar dit mannetje was één geworden met het vliegtuig. De totale emotie van de passagiers bij dit gebeuren, hun radeloosheid, werd door hem gevoeld en gemaakt tot de wil om het vliegtuig te besturen. En daarmee beschikte hij over bekwaamheden, waarvan de bron later niet was na te gaan, al heeft men verondersteld, dat hij waarschijnlijk vroeger wel eens vliegersverhalen zou hebben gelezen. Ik geef dit als voorbeeld voor iets, wat je praktisch kunt doen.

Bevindt u zich in een menigte die in paniek is, in een angst die u deelt, maak die angst tot besluitvaardigheid. U zult tot uw verbazing ontdekken, dat u over capaciteiten beschikt, die u voordien nooit hebt vertoond en nadien waarschijnlijk nooit meer kunt terugvinden. U zult ontdekken, dat u de juiste kennis hebt omtrent alles, wat nodig is (zoals b.v. uitgangen) of de juiste reactie op een verschijnsel, indien u zich daarop instelt.

Ik geloof, dat dit op zichzelf al voor iemand, die het occultisme meer praktisch wil begrijpen, van buitengewoon groot belang is. U bent niet gebonden aan uw eigen capaciteiten. Wanneer er een emotioneel veld is - of dit nu een communaal (massa-) veld is, een statisch veld of een roterend veld - is dat altijd voldoende, indien ik bewust van die kracht, van die emotie uitga en daarmee mijzelf tot verpersoonlijking maak van die tezamen uitgestraalde krachten. U zult dit waarschijnlijk voor uzelf voorlopig nog niet kunnen geloven, maar in meer onschuldige gevallen, zoals b.v. genezing of de oplossing van een bepaald probleem, kunt u er toch wel gebruik van maken.

Er is hier eigenlijk alleen nog gesproken over velden, die door mensen worden gegenereerd. Maar krachtvelden - binnen deze bepaling - kunnen ook vanuit de geest worden geproduceerd. Zij kunnen uit een verwantschap of een gevoel van samenwerking met de geest of met delen van de geest ontstaan. Zij kunnen zelfs deel zijn van z.g. kosmische werkingen en daarmee dus behoren onder de

Heren van de Stralen zonder meer. Belangrijk is steeds weer:

- a. dat ik het veld aanvoel;
- b. dat ik het onderga (er één mee wordt en het niet alleen van buitenaf beschouw);
- c. dat ik mij maak tot de verpersoonlijking van deze kracht, voor zover mij dit mogelijk is.

Een juist opgebouwd beeld van het doel - ook indien dit niet aan de feiten beantwoordt - is voldoende om de intentie om te zetten in een uitvoering.

Dan krijgen wij te maken met de z.g. gemengde velden.

De gemengde velden komen op zeer verschillende manieren tot stand. Wij vinden deze even goed bij de magische praktijken, de natuurritten van bepaalde volkeren, als in de gemeenschappen van bepaalde kloosters, waarin een religieus verhoor (?) eigenlijk wordt tot een soort hysterie.

Een gemengd veld behoeft nooit een grote omvang te hebben. Het heeft nl. één eigenaardig voordeel: Omdat het veld - ofschoon klein - meestal van grote intensiteit is, zal die intensiteit z.g. reflexen wakker roepen. Dat wil zeggen, dat alle omliggende krachten en velden mede door de intentie worden beroerd. De gemengde velden - ongeacht hun origine - hebben de neiging alle omliggende velden te brengen tot een gelijke gerichtheid. Het is goed u dit te realiseren, wanneer u met enkele personen bezig bent met meditatie of wat anders..

U bent zo vaak geneigd aan te nemen, dat dit verder niets uithaalt. Maar een gezamenlijke handeling, al is het maar: handje-op-de-schouder door de kamer lopen, kan (hoe belachelijk het misschien lijkt) voldoende zijn om veld en wil om te zetten in een actie, die zeer ver buiten het "ik" en eigen veld om reflexen wekt. En daar alle reflexen worden bepaald door de originerende wil, zullen zij elk van hun kant op hetzelfde doel terecht komen en daarmee de gewenste werking mogelijk maken. Hier is dan een tweede punt naar voren gebracht, dat wel van belang kan zijn voor iemand, die aan praktisch occultisme doet.

Er zijn ogenblikken, dat onze eigen kring of de sfeer of de spanning, die wij willen gebruiken, niet sterk genoeg is. Dan kunnen wij door een actie tot stand te brengen, die door velen wordt gedeeld, heel vaak wel de gewenste spanning krijgen. Bijvoorbeeld: Als er bij een voetbalwedstrijd een doelpunt wordt gemaakt, dan heb je een actiemoment. Iedereen danst en springt. De gerichtheid blijft hetzelfde. Indien dat enthousiasme niet alleen maar is gericht op hetgeen is gebeurd maar ook op het volgende doelpunt, dan is het zeer waarschijnlijk dat dat binnen enkele minuten valt. Voorbeelden daarvan vindt u in de voetballiteratuur te over. Ik geloof niet, dat ik u allen hier voetbaldeskundigen mag noemen, maar dit voorbeeld zult u ongetwijfeld kunnen vatten.

Het is dus heel duidelijk: Indien ik 'meen, dat mijn eigen kracht of het veld dat ik kan gebruiken niet voldoende is, moet ik trachten een mengveld tot stand te brengen, waardoor het veld, waarmee ik mij één ben gaan voelen, via een actie tot uitdrukking komt. Komt in deze actie de kracht voldoende sterk tot uiting, dan krijgen wij een versterkingsfactor, die niet te bepalen valt, daar zij afhankelijk is van alle omringende aanwezige krachten.

Indien u zich afvraagt, of daaraan een bepaalde reikwijdte in afstand te geven is, moet ik dit helaas ontkennen. De reikwijdte is wel te bepalen aan de hand van de daarboven of daaronder liggende trillingswaarden. Een veld zal op een dergelijke impuls reageren, indien het niet méér dan één sfeer hoger of lager is georiënteerd dan het originerende gemengde veld. En dat houdt in, dat we hierin zonder meer al een enorme hoeveelheid dingen in beweging kunnen brengen.

Stel nu, dat ik mij als doel stel: het doordringen tot een hogere sfeer. Dan zal ik een vermogen verkrijgen, waardoor ik mijn wil, mijn bewustzijn en mijn weten kan uitdrukken in een sfeer, die veel hoger is dan de normaal voor mij bereikbare. Bewustzijn speelt hierin feitelijk geen rol meer. Een rol speelt alleen nog het beeld, dat ik mij gevormd heb. Door dit beeld te projecteren dwing

ik in deze hogere sfeer (die normalerwijze buiten mijn bereik is) een reactie af; en deze reactie zal op de door mij geprojecteerde doelstelling (het beeld) worden gericht en via mij en de wereld op de aarde terecht komen.

Dan zijn er nog een paar punten, die misschien niet direct met de velden samenhangen, maar die toch belangrijk zijn, indien men daarmee wil werken.

1. Men kan slechts tot vereenzelviging met een veld of met een waarde komen, indien men daarin opgaat. Sympathieën en antipathieën zijn misschien in wezen van geen betekenis, maar onder de omstandigheden kunnen zij bepalend zijn voor falen of slagen. Zoek dus altijd naar een sympathische omgeving of een sympathisch moment. Daar, waar u alles aanvaardt als vriendschappelijk, als prettig, - mijnentwege begeerlijk - krijgt u goede resultaten. Daar, waar u zich a.h.w. opoffert, omdat u het veld tot stand wilt brengen, heeft u zoveel remmende werkingen in uzelf, dat de concentratie nimmer volledig, het veld van onvoldoende kwaliteit en het resultaat navenant zal zijn.
2. Om met een veld te kunnen werken heb je een voorstelling nodig. Deze voorstelling kun je natuurlijk willekeurig kiezen. Maar voor de meeste mensen en ook voor velen in de geest is daarbij geloóf mede van belang. Wat ik geloof, kan ik het best als basis nemen voor het beeld, dat ik ontwerp. Want indien ik in God geloof en mij Hem werkzaam kan voorstellen, dan is dit iets, dat voor mij natuurlijk is. Ik zal het beeld dus vollediger opbouwen en mij er meer één mee voelen, dan wanneer ik mij b.v. een geest of een mens voorstel, waarin ik niet zo volledig geloof. Wilt u werken via de geest of met andere krachten, kies een voorstelling, die u eigen is, waarmee u zich verwant gevoelt. Als u komt tot het stellen van daden in gemengde velden of bij het richten van gemengde velden, dan moet u onthouden: Een daadstelling kan nimmer juist zijn, indien zij voor u betekent: een pijn of een ongemak, dat u in feite verworpt. Er moet altijd sprake zijn van een daad of een beweging, die voor u natuurlijk en aanvaardbaar is. Ik nam zo even het voorbeeld van rond-dansen door de kamer. Ik kan mij voorstellen, dat zo iets voor velen van u belachelijk is. Wanneer u zich daarbij belachelijk gevoelt (het is het niet!), dan kunt u beter een andere wijze van werken, van gezamenlijk handelen zoeken. U moet u altijd zeker voelen in hetgeen u doet; dan pas krijgt u de juiste resultaten.
3. U wordt - of u het weet of niet - voortdurend door velden omringd. Er is u al het een en ander verteld over afscherming en afschermingsmogelijkheden. Ik zou u de raad willen geven om voor uzelf in uw eigen gemeenschap een veld te zoeken, dat u past en aan dit veld wederom een voorstelling te verbinden. U kunt daarvoor het eenvoudigst een klein symbool nemen: b.v. een bloem, een teken, de ster van de Orde of iets dergelijks. Wanneer u zich in een atmosfeer bevindt (in feite dus in een spanningsveld, want heel vaak zijn dat psychische waarden), die u niet bevalt, concentreer u dan op dit symbool. Het zal u helpen om uw eigen sfeer te handhaven en daarmee voorkomen, dat u wordt meegesleurd door spanningsvelden, waarin u in wezen niet past.

-:-

HOOFDSTUK XVI.

WILSCONCENTRATIE.

Wij hebben steeds weer, als wij het occulte bezien, het begrip "wil" ontmoet. Daarnaast hebben wij gehoord over concentratie en het vormen van beelden en voorstellingen. Wij horen over vereenzelviging met waarden. Laat ons daarom de concentratie van de wil een ogenblik nader beschouwen.

In de eerste plaats: Willen komt voort uit begeren. Dit begeren kan op ideële of materiële basis zijn geschoeid; dat maakt geen verschil uit. Ik kan mij alleen maar juist concentreren, ik kan mij slechts juist richten, indien ik iets volbreng wat ik ook begeer. Als u spreekt over vrede en dit begrip is voor u vaag, zoek dan een voorstelling van vrede, die voor u spreekt, wat u werkelijk kunt begeren. Het is dikwijls beter je te concentreren op één enkel ding, waar je werkelijk je hele wezen naar voelt uitgaan, dan je te concentreren op de gehele wereld; want in dat kleine wordt de juiste wilsvorming beïnvloed. Doordat dit verlangen op de achtergrond staat, wordt ook de concentratie op datgene, wat met het willen samenhangt, eenvoudiger.

In de tweede plaats: Wanneer wij willen, dan wéten wij wat wij willen. Dat wil zeggen: het willen is niet alleen maar een vage omschrijving van een algemene geneigdheid, maar een gedetailleerde uitdrukking van een vaste gerichtheid, een vaste doelomschrijving.

Om u te concentreren, zoek dus allereerst naar datgene, wat voor u begerlijk, aanvaardbaar is; iets, wat u werkelijk met heel uw wezen wilt. Of dit reëel mogelijk is of niet, doet niet ter zake. Belangrijk is, dat u erin opgaat.

Concentratie betekent het uitsluiten van de werkelijkheid. Indien men dus het juiste verlangen heeft gevonden en daardoor tot willen komt, moet men alles, wat buiten het begeerde, het gewilde staat, tijdelijk terzijde stellen. Men heeft met niets meer te maken. Hierdoor treedt men a.h.w. op als de verwezenlijking van hetgeen men wil. Astraal gezien, zou men kunnen zeggen: De persoonlijkheid en de eigen uitstraling en vorm maken tijdelijk plaats voor een vorm, die is ontleend aan hetgeen men wil waarmaken.

Dan moet u verder rekening houden met het feit, dat de wilsconcentratie op zichzelf dus ook een omschrijving van node heeft; en dat die omschrijving zoveel mogelijk in overeenstemming moet zijn niet alleen met hetgeen wij wensen, maar ook met de kracht, waarmee wij werken. Om het heel eenvoudig te zeggen: Als u werkt met Islamieten, neem dan een voorstelling van God, want u kunt niet in Mohammed geloven. Met Christenen kunt u ook aan Jezus denken. Zoek dus een voorstelling, een uitbeelding van uw wil (maar ook van de acties) in een modus, een gebruiksvorm a.h.w., die voor allen even aanvaardbaar zou zijn. Hierdoor voorkomt u discrepantie tussen het door u georigineerde willen en de werking van het veld (de harmonistische waarden daarvan). U voorkomt verder grote krachtverspilling, doordat u eerst uw beeld a.h.w. aan het veld moet opleggen. Zoek dus algemene beelden, maar detailleer deze zodanig, dat uw eigen voorstelling tevens die van de anderen is.

En hier is dan het vormen van het beeld misschien ook nog afzonderlijk te beschrijven. Om een beeld op te bouwen heb ik nodig:

- a. een begrip van al datgene, wat voor een ieder in de gemeenschap aanvaardbaar zou zijn;
- b. een voorstelling, die als het even kan mede ligt in de richting van de concentratie.

Als u in de bioscoop zit waar een moordfilm wordt vertoont, stel u dan rustig een man met een pistool voor, die in plaats van kogels een leven-gevende straal

bij wijze van spreken afvuurt. Dan blijft u zo dicht bij datgene, wat de concentratie tot stand brengt, dat u vanzelf ook de wil uit dit beeld kunt overbrengen. En dat houdt dus in, dat we in het beeld nodig hebben het beginpunt van de ontwikkeling van de kracht. Ik moet mij altijd de bron van de kracht voorstellen. En als het even kan die bron dicht bij mijzelf en in overeenstemming met de basis van de concentratie.

Dan heb ik een voorstelling nodig van het doel. Dit doel kan iemand of iets zijn, waarvan ik absoluut geen beeld ken. Dit is niet belangrijk. Bouw u een willekeurig beeld op. Als u b.v. een negerin achter in Tunesië moet genezen, die Mina heet, en u weet niet hoe u zich haar moet voorstellen, dan denkt u mijnentwege aan Gina Lollobrigida, zo in die stijl. Maar noem haar Mina. Stel haar zo goed u kunt in de omstandigheden, waarin de persoon, die u wilt helpen of beïnvloeden, verkeert. Dan is er ook een doelvoorstelling; en deze is afgestemd op de persoon zelf. De voorstelling doet dus minder ter zake dan het gevoel dat die voorstelling één is met hetgeen met wil bereiken. De meest fantastische beelden kunnen hiervoor worden gebruikt. Typerend hierbij is overigens wel, dat bij gemeenschappelijke pogingen zich uit de vele deelvoorstellingen op den duur een soort beeldtaal ontwikkelt, die voor allen voldoende spreekt en bruikbaar is.

Indien u in een bepaalde groep van genezers of mediterenden regelmatig met krachtvelden zou werken, dan is het dus ook wel belangrijk, dat u langzamerhand een aantal gemeenschappelijke voorstellingen opbouwt. Dit vereenvoudigt de zaak ten zeerste.

Een beeld opbouwen is misschien niet voldoende. Wij moeten het beeld uitdrukken. Die uitdrukking kan zijn door de wil. "Nu" is een uitdrukking, die heel vaak daarbij kan worden gebruikt. Omdat het woord "Nu" het begrip is van het loslaten van kracht, een start, een begin. Onthoudt u daarbij, dat een beeld, dat overlegd en geconcentreerd is opgebouwd ook bij een algemeen oproepen ervan (enkel maar als een flits) voor u onderbewust inhoudt: het invullen van de eens gevormde details. En daarom is het dus ook verstandig, dat u leert bepaalde voorstellingen op te roepen en deze steeds weer te gebruiken, voor zover dit mogelijk is. Dit is belangrijker dan een juist beeld te hebben van uw patient b.v. of desnoods van degenen, die u het geluk van te slagen voor een examen of iets dergelijks gunt.

Bij het willen moeten wij verder onthouden, dat zodra ons willen een volledige onvrijheid van onszelf inhoudt, het willen voortdurend blijft bestaan. Dus ook wanneer het krachtveld is verdwenen of de actie is afgelopen, zou de wil daarop gericht moeten blijven. Van de wilsconcentratie kan dus kort en goed worden gezegd:

1. Tracht nooit iets waar te maken, wat u niet met heel uw wezen kunt begeren.
2. Maak u daarvan altijd een voorstelling, die bij u zo concreet en reëel mogelijk is. Dit bevordert de bruikbaarheid.
3. Concentratie betekent: uitsluiten van de buitenwereld; reageer op niets. Indien uw gedachten afdwalen, leid ze terug naar het doel. Het is dus niet belangrijk alle gedachten terzijde te schuiven, maar alle denkbeelden te brengen in één beeld.
4. Houd altijd rekening met de krachten in de omgeving, waarmee u werkt. Baseer u zoveel u kunt daarop. Dit zal zowel uw eigen concentratie en daarmee de juiste uitdrukking van uw wil ten goede komen als ook het harmonisch richten en gebruiken van velden.

:--:~

B E V R I J D I N G .

Men realiseert zich gewoonlijk niet hoezeer het denkbeeld van bevrijding (dus vrijmaking) een grote rol speelt in het totaal van de kosmos. Het bevrijden van mensen is over het algemeen het scheppen van een illusie. Maar in de magie, in het occultisme is bevrijding het vrijmaken van banden van mensen, denkbeelden, geesten of krachten.

Om een kracht vrij te maken moet je dus in staat zijn datgene, wat die kracht instand houdt - al is het maar op één punt - te doorbreken. Het lijkt wel, of je een feestballonnetje doorprikt, waarop alle onder spanning daarin gebrachte lucht, onmiddellijk begint te ontsnappen.

Bevrijding is in dit geval helemaal geen overwinningsfeit. Het is eenvoudig het doorbreken van een bepaald denkbeeld. Het is eigenaardig, dat er beelden zijn, waarin enorme krachten (ook occulte krachten) gelegen zijn, die zelden of nooit tot ontlading komen. Als ik mensen zie samenkomen in grote kerken, die daar werkelijk intens en eerlijk bidden, dan vraag ik mij wel eens af of ze dat werkelijk ondergaan. Maar er is kennelijk niemand, die in staat is het beeld van het gebed op zichzelf te doorbreken met het idee van een doel. En toch, als je dat zou doen, zou die totale kracht eerst werkelijk vrij worden. Nu ontstaat ze voor een ogenblik en langzaam maar zeker verdampst ze zonder dat ze nut heeft.

Als ik te maken heb met mediums, dan zie ik zo vaak mensen, die worden geplaagd door bepaalde geestelijke invloeden, die soms van astrale geaardheid zijn (vaak zelfs van eigen schepping), maar daarnaast zien we ook gevallen van aanhechting. Indien je beseft hoe dit in elkaar zit, dan kun je ook hier een bevrijding tot stand brengen, die dikwijls niet alleen de persoon op aarde, maar ook de geest een nieuwe kans, een nieuwe mogelijkheid geeft. Want die gebondenheid bestaat niet alleen maar voor de mens. Die mens is verstrikt in het bestuurend organisme van de beheersende of aanhechtende geest, die zijn denken en handelen beïnvloedt. De geest echter is gebonden aan het reageren van die mens. Hij kan zich in feite niet meer voorstellen, hoe je je eigenlijk moet uitdrukken. Degeen nu, die in staat is het besef van vrijheid bij beiden of desnoods bij één van beiden te wekken, die bereikt alleen maar door het scheppen van het denkbeeld, dat er een bevrijding tot stand komt, zijn doel; en beiden kunnen weer hun eigen weg gaan. U zoudt hen dan kunnen wijzen op hun eigen mogelijkheden.

Men zou het kunnen betwijfelen, of dit nu een bruikbaar idee is om te bespreken. Maar op zichzelf is de mogelijkheid van een scheiding tussen een beheersende geest en de mens een terugkeer tot het normale. Begrijpen beiden dat ze vrij zijn, ach, dan heb je verder weinig moeite. Maar als ze ergens terughunkeren naar de verbondenheid, omdat ze zich niet anders kunnen zien (zoals dit ook bij mensen wel voorkomt), dan is het dus wel zaak erop té letten, dat de band niet weer ontstaat. Vier of vijf keer verbreken is vaak nodig, voordat het idee van verbreking (bevrijding) werkelijk wordt aanvaard.

Hebben we te maken met b.v. spoken of demonen, dan zien we ook weer hetzelfde. Deze zijn gebonden aan astrale vormen. Misschien zijn ze alleen maar uitstralingen, die onder invloed van een medium astrale vormen aannemen. Als we nu in staat zijn de bron te vinden, waaruit die kracht voortkomt, dan kunnen we eenvoudig die kracht verbreken. Dan kunnen we zeggen: Het is afgelopen. Dit huis wordt niet meer door spoken belaagd. Dan is de sfeer vrij.

Het idee "bevrijding" komt dus ook wel voor in het occultisme. In de magie gaan we zelfs nog veel verder.

In de magie vangt men a.h.w. bepaalde dingen. Bij het oproepen van een geest worden er lijnen getrokken (een pentagram). Daarin moet de geest zich manifesteren. Ze is daarin gebonden. Maar doorbreek één lijn en de hele figuur wordt waardeloos. En dat is iets, wat de meeste mensen eigenlijk niet goed begrijpen. Ze denken: bevrijding, dat is een algemene vrijmaking. Neen, bevrijding

is het scheppen van een nieuwe mogelijkheid. Het doen wegvallen van de betekenis van het oude.

De bevrijding van 1945 heeft dat zeker niet gedaan. Integendeel, ze is gewoon een terugkeer tot de oude gewoonte geworden. De mensen, die allemaal hadden samengewerkt, die het allemaal eens waren, waren plotseling weer even verdeeld en even vol ruzie als voordien. En dat kunnen we geen bevrijding noemen. Hier is niet werkelijk de keten doorbroken.

Nu is dat voor een volk wel erg moeilijk. Maar voor jezelf in geestelijk of in occult opzicht is het gemakkelijker. Bevrijding betekent eenvoudig: een bepaalde voorstelling of denkbeeld laten wegvallen op één punt, zodat het geheel niet meer werkt, en daarvoor in de plaats stellen een ander, minder begrensd geheel.

Een mens is een wezen, dat eeuwig is. Het menselijk bestaan op aarde is slechts één enkele fase in het totaal. De begrenzingen, die wij zoeken of menen te kennen, zijn niet helemaal reëel. Maar we hebben ze als werkelijkheid aanvaard.

Als ik tegen mijzelf zeg, dat ik niet kan genezen, dan stel ik een grens. Maar als ik één keer heb gedacht dat ik iemand heb genezen (ik heb het dus geprobeerd), dan zal - ook indien ik niet geslaagd ben - hierdoor misschien een denken of een reageren ontstaan, waardoor ik het wel kan doen.

Als je zegt, dat je niet kunt psychometreeren, ach mensen, als je het probeert en denkt dat het niet gaat, dan gaat het ook niet en zit je voor gek. Maar als je denkt dat je het wel kunt, dan zul je misschien de eerste keren meer fabuleren dan werkelijkheden aflezen. Je hebt echter een nieuwe denkwereld geopend. Daardoor ben je gevoeliger geworden en kun je leren ermee te werken.

Als je denkt dat magie onzin is, dan zul je er nooit iets van terecht brengen. Maar als je beseft dat magie eigenlijk niets anders is dan het niet-erkennen van bestaande grenzen en het eenvoudig daarvoor aannemen van andere mogelijkheden, dan heb je de mogelijkheid tot slagen.

De mens zou zichzelf moeten bevrijden van heel veel dingen, die hem vasthouden of waaraan hij zich gebonden heeft. Dingen, die eigenlijk niet zo belangrijk zijn. Het is zo, dat menig een eigenlijk wordt geboren en opgevoed in een bepaald milieu (en dus ook in een denkwijze) en meent, dat die denkwijze voor alle dingen al-beslissend is, terwijl ze in feite maar voor één punt, nl. zijn eigen omgeving, geldt. Beseft je dat, dan ben je vrij. Dan behoeft je jezelf nog niet eens te veranderen. Maar dan wordt de natuur anders. Je zult haar krachten anders beleven en anders ondergaan.

Als ik in het wetenschappelijk denken (ook esoterisch bestaat er iets dergelijks, vol stellingen en filosofieën) een trap van bewustwording voor mij nog noodzakelijk acht, dan ben ik eenvoudig blind voor alle andere mogelijkheden van bewustwording (tot zelfs de realisatie van de hoogste waarden), die er voor mij zijn. De trap, welke ik trede voor trede moet beklimmen, is een voorstelling, die ik mijzelf maak. Het is een voorstelling, die voor menig mens bijna onvermijdelijk is, omdat hij zich zonder de idee van trap of trapjes de oneindigheid niet durft voorstellen. Maar als die mens zijn begrip van beperktheid nu kan loslaten, dan heeft hij die trap ineens niet meer nodig en ligt de hele wijde wereld rond hem.

Men spreekt over verlicht wordt op duizenderlei manieren. Men maakt er iets moois van. Maar in feite is bewustwording niets anders dan het uitbreiden van je beseft van de wereld.

En dan zeggen ze; inwijding. Inwijding is ook alleen maar een bevrijding van de beperkingen, waarin je leeft. Het is een steeds meer leven met het geheel en met de omstandigheden. Zodra we terugkeren tot de nuchtere logica van het oude, zijn we gebonden, geketend. En dan kunnen tienduizend geesten trachten ons te bevrijden en het lukt niet.

Als Jezus hier zou staan en zou zeggen: "Om mij te volgen moet je alles achterlaten" en de mens zou zeggen: "Ja, maar dit horloge heb ik van mijn va-

der gekregen; dat wil ik houden", dan is de zaak al verloren. Maar als iemand dat hoort en terwille van diezelfde Jezus ook maar één dingetje weggeeft, dan is het idee van "mijn eigendom" al veranderd. Dan is dat eigendom een functie van de taakvervulling geworden, die Jezus biedt. En op dat ogenblik is het een zaak van bevrijding. Maar die bevrijding gaat veel verder dan het alleen maar geven. Want dan geldt ook wat Jezus zegt: "Ga uit, drijf de duivelen uit, genees de zieken in mijn naam en de naam des Vaders. Dat geldt dan op dat ogenblik.

De bevrijding op deze wereld van de ene vorm van dictatuur voor een andere interesseert mij niet. Het is misschien erg onvriendelijk van mij, dat ik uw grote bevrijdingsstrijd tegen de Duitsers, uw bevrijding door de Canadezen (die ons althans de mogelijkheid tot incarneren hebben gegeven) niet zo hoog kan aanslaan als u doet. Voor mij is de bevrijding het vinden van een geestelijke vrijheid. Het vinden van een vrijheid van denken en van leven, waardoor je in staat bent om alle mogelijkheden, die je hebt, op een juiste manier te benutten en waardoor je jezelf kunt waarmaken.

Ik ben helemaal geen advocaat voor bevrijding van alle banden in deze maatschappij. Maar ik zou wel willen zeggen: Op het ogenblik zijn er duizenden deuren gesloten. De mens zit in een cel, in een gevangenis. Een gevangenis, die het hem onmogelijk maakt om gebruik te maken van zijn capaciteiten, ja, zelfs van zijn denkvermogen, van zijn gevoelens. En omdat je zo onnoemelijk veel kunt doen met emoties, is dat zo belangrijk in het occultisme. Als de mens nu eindelijk die deuren zou kunnen openmaken, zodat hij tenminste naar buiten kan gaan, wanneer het nodig is. Het is belangrijk, dat de mens de grenzen, die hij om zijn bewustzijn, zijn denken en zijn geestelijk leven heeft getrokken, doorbreekt.

De tijd is een vliedende illusie. Of we nu mensen zijn of geesten, maakt eigenlijk geen verschil. We kunnen werken met de krachten Gods. We kunnen putten uit de Heren der Stralen. We kunnen ons begrip doen groeien, waardoor onze gedachten uitgaan tot in de oneindigheid. We kunnen spreken met mensen op verre afstand, waarbij onze dromen de sleutel worden tot het totaal erkennen van een mogelijkheid tot ontwikkeling.

U zoudt uzelf moeten bevrijden van al uw beperkingen en vooroordelen. Niet door anders in de wereld te gaan staan, maar door uw beperktheid niet meer te aanvaarden. Zodat u weet: Als de noodzaak komt, dan kan ik. En dan niet alleen maar denken, maar dan kan ik ook handelen buiten alle wetten van de mensheid om desnoods, wanneer ik weet dat het een noodzaak is, dat het de waarheid van mijn wezen is.

Te weten dat u vrij bent alleen al, stelt u in staat veel meer te presteren. Soms beleeft u iets en bent u voor een ogenblik vrij. Dan durft u dingen te doen, die niet meer gewoon zijn. En dan keren de normale omstandigheden terug en u mist dat vertrouwen. U heeft niet meer het geloof in uzelf en in de krachten boven u. U heeft niet meer de openheid voor de krachten. En gaat u verder, dan kunt u niets meer.

Ik wens u toe, dat u een andere bevrijding vindt dan die men nu viert. Niet de bevrijding van een heerschappij. Die wordt weer vervangen door een andere heerschappij. Maar de bevrijding van uw te grote begrensdheid, waardoor u leert alle krachten, die er in u zijn op de juiste wijze te gebruiken en uw eigen geest te brengen tot de verwezenlijking van uw totaliteit.

-:-

HET NUT VAN HET NUTTELOZE.

Dit is een paradox. Kan het nutteloze nuttig zijn? Het feit, dat het nutteloos is, ontnemt het in wezen alle nut. Maar nutteloosheid is een relatief begrip. Datgene, wat onnut is voor de een, kan nuttig zijn voor de ander. En als zodanig moeten wij stellen, dat het nut van het nutteloze vaak is gelegen in het feit, dat wij het onnut-zijn daarvan beseffende het aan anderen overlaten, die er wel hun nut van kunnen hebben.

Dit moge spitsvondig lijken, maar wij moeten wel begrijpen, dat - indien wij het onnutte niet aan anderen willen overlaten, maar het voortdurend willen behouden, ook als wij erkennen dat het in feite overbodig is - wij daarmee het aantal onnutte dingen in ons leven steeds vermeederen.

Een mens, die een in feite onnut beleefdheidsleugentje gebruikt, ziet zich vaak genoopt een heel web van beleefdheidsleugens daaraan vast te knopen om niet door de mand te vallen. De mens, die begint een in feite onnutte administratieve handeling te verrichten, zal zich genoopt voelen deze handeling te rechtvaardigen en daardoor een systeem te bedenken, waarin steeds meer onnutte handelingen worden opgenomen en een steeds grotere dupliciteit van handelingen optreedt. Wie dit begrijpt, zal dus moeten toegeven, dat het onnutte altijd onnut is, zolang wij er geen onmiddellijk nut van kunnen hebben.

Indien wij het echter daarom niet geheel verwerpen, maar erkennen dat het voor anderen betekenis en nut kan hebben, dan zullen wij het onnutte tot een nuttig iets maken. Daarbij zou ik dan willen wijzen op het feit, dat nimmer een onnuttig iets nuttig is, als het alleen maar dient voor aanzien, prestige of zelfs maar als werkverschaffing e.d. Want degene, die een dergelijke taak verricht of daaraan prestige ontleent, is zich van de schijn, waarin hij leeft en werkt, bewust en zal als zodanig daarin nimmer vrede en geluk kunnen vinden. Maar zodra iemand dat volkomen au sérieux neemt, kan hij in dit voor anderen volledig onnutte en overbodige zijn geluk, zijn taak en zijn persoonlijkheidsuitdrukking gewinnen. Zodra dit gebeurt, kan ook het onnutte zijn nut hebben en dan kunnen wij zeggen:

Het onnutte is voor degeen, die het onnut-zijn daarvan nog niet beseft, vaak een middel tot bewustwording, waardoor hij op den duur beseft dat hetgeen hij nuttig achtte in feite onnut was; en daarmee heeft het nutteloze zijn nut bewezen.

Als ik daaraan nog één les mag toevoegen: Vele mensen doen dingen, omdat zij die altijd hebben gedaan, terwijl ze geen zin meer hebben. Anderen laten dingen na, omdat zij die altijd hebben nagelaten, terwijl deze terughoudendheid in feite geen zin meer heeft. Degeen, die wijs is, beseft wat op dit moment voor hem nuttig is en handelt daarnaar, zonder zich af te vragen wat de daaruit voortkomende consequenties zijn, steeds het grootste nut nastrevende.

Door zo te handelen zal hij het onnutte aan anderen overlaten, die daaruit misschien dan wel waardevolle dingen kunnen putten.

:--:~: